

Justitsministeren kan benytte en Distriktslæge eller en anden fast lønnet Embedsmand til Fængselslæge, uagtet han maatte er den eneste eller den, der paa Stedet er bedst skikket dertil. Justitsministeren stillede som Følge deraf ved Finantslovens 3die Behandling i Folkethinget et almindeligere Forslag om, at der af Medhjælpssummen skulde udgaa 3,000 Kroner, som er det Beløb, som behøves til samtlige Læger ved Straffeanstalterne. Men da Spørgsmaalet ikke for Tiden foreligger, undtagen for Straffeanstalten paa Christianshavn, hvor Posten er ledig, har Justitsministeren nu indskrænket sig til blot at stille Forslag om at udtage 1,000 Kroner af denne Medhjælpssum for at naae det Maal, som for Diebliffet er nærmest liggende, nemlig at overdrage Sværet som Læge ved Straffeanstalten paa Christianshavn til den Mand, som udfører Retslægeforretningerne her i Byen, som er Lektor i det lægevidenskabelige Fakultet ved Kjøbenhavns Universitet, og som altsaa er en i Genhold til den omhandlede Lov fast ansat og lønnet Embedsmand, som paa Grund af denne fra de her omhandlede Forhold fjerntliggende Omstændighed er udelukket fra, at man overdrager ham denne Post og udbetaler ham dette Honorar. Da det nu forekommer Udvalget, at det i alle Henseender maa betragtes som hensigtsmæssigt, at Administrationen i dette Punkt har frie Hænder, da det forekommer os, at en saadan Ordning uden nogen Nytte forhindre ved det Forhold, der nu er tilstede, have vi ikke taget i Betænkning at foreslaa, at dette Ændringsforslag af Justitsministeren maa tages til Følge, saaledes at der af Medhjælpssummerne udgaa 1000 Kr., for at disse kunne benyttes til Honorar for Lægen ved Straffeanstalten paa Christianshavn.

Sæde: Den ærede 1ste Landssthingsmand for 9de Kredts (M. Masmussen) og jeg have ikke kunnet deltage i denne Indstilling. Vi have ikke anset de Grunde, der ere blevne anførte, for i det Hele at have en saadan Betydning, som berettigede til at gjøre Indstilling om Forandring i Finantsloven efter den Behandling, den tidligere har faaet. Den høitærede Justitsminister har selv i det andet Thing nævnt, at der var forskjellige Ansøgere, som vare meget kvalificerede til den Post, hvorom her er Tale; derved forekommer det os, at der ikke er tilstrækkelig Grund til at gjøre denne Forandring. Nu har vel den høitagiede Minister anført, at der er netop een bestemt Mand, som han ønskede skulde have denne Post. Det er naturligt, naar en Lov bliver behandlet paa den Maade i det andet Thing, saaledes som Finantsloven bliver, at man saa gjerne sine Oplysninger der, og jeg har ogsaa i denne Sag undersøgt, hvad der ved dens tidligere Behandling er blevet anført baade for og imod. Der er nu fremkommet der en Indvending, som heller ikke forekommer mig at være aldeles uden Betydning, og det er,

at den Mand, som den høitærede Justitsminister ønsker at give denne Plads, er Retslæge; men der er i den Anledning blevet rettet det Spørgsmaal, som jeg ikke har fundet besvaret af den ærede Minister, om det ikke kunde være et Gode for Fangerne, at det ikke var netop Retslægen, som skulde være Læge ved Straffeanstalten, om det ikke var et Gode, at Fangerne havde deres egen Læge til den sædvanlige Sygebehandling og kun som i Forhold til Retslægen ved retslige Sager, hvilket Forhold jo blandt Andet ogsaa vilde have den gode Side, at Fangerne paa den Maade ved retslige Tilfælde havde to Læger isædesfor, naar Retslægen tillige er Fængselslæge, kun at være henvisst til een. Det er en Betragtning, som ogsaa har gjort, at jeg har været mindre tilbøielig til at gaa ind paa dette Forslag, som jeg forresten gjerne skal tilstaa er det af de Ændringsforslag, der foreligger, som jeg i det Hele mindst modsætter mig.

Justitsministeren (Klein): Saavidt jeg forstod det ærede Medlem, som førte Ordet paa Mindretallets Begne, havde han egentlig at anføre mod det foreliggende Forslag dette, at der efter hans Formening ikke skulde være tilstrækkelig Grund til at foreslaa en Forandring. Det var mig ikke ganske klart, om han tog i Betænkning at gjøre den omhandlede Forandring i Loven af 26de Marts 1870, eller i, hvad der er vedtaget i det andet Thing. Foraauidt det ærede Medlem maatte mene, at man skulde tage i Betænkning at gjøre Forandring i Loven af 1870, vil jeg tillade mig at minde om, at denne Lov selv har forudsat, at der let kunde blive Spørgsmaal om at gjøre Undtagelser fra den Hovedregel, som Loven opstiller. Loven har selv henvisst til, at saadanne Undtagelser i enkelte Tilfælde kunne gjøres paa Finantsloven. Svis det dermed var Mening, at det skulde være betænkeligt uden særlig tvingende Grund at gjøre Forandring i, hvad der er vedtaget i det andet Thing, vil jeg uden at gaa ind paa en nærmere Undersøgelse af denne Sætnings Rigtighed i Almindelighed, tillade mig at bemærke, at her foreligger, saavidt jeg fornaar at se, et Tilfælde af en noget eiendommelig Art, idet dette Spørgsmaal først som frem til 3die Behandling af Finantsloven i det andet Thing, og som jeg da tillod mig at udtale, saa sent, at jeg vel turde forudsætte, at Finantsudvalget ikke havde havt saa god Leilighed til at sætte sig ind i denne Sag, som man vel ellers maa forudsætte, at Folkethingets Finantsudvalg har med Hensyn til de Spørgsmaal, der foreligger under Finantsloven. Det ærede Mindretal vil maatte ogsaa have set, at Ordføreren for Finantsudvalget i Folkethinget, netop hvad dette Spørgsmaal angaar, udtalte sig langt mindre bestemt, end den ærede Ordfører ellers pleiede, og at han i Grunden stillede i Udfigt, at dette Spørgsmaal ikke fra hans eller Folkethingets Finantsudvalgs Side havde faaet nogen endelig Besvarelse,